

ANEU MAR ENDINS

La gran missió dels religiosos

El proper dijous, 2 de febrer, se celebra la festa de la Presentació del Senyor al Temple. Ja fa anys, des dels temps de Pau VI, s'organitzava a Roma una celebració especial per als religiosos i les religioses, amb ocasió d'aquesta festa, donant gràcies a Déu pel do que és, per a l'Església i per al món, la vida consagrada a Déu en els ordes i congregacions religioses. En aquesta festa recordem que amb Maria i Josep s'acomplí la presentació i l'ofrena de Jesús al temple de Jerusalem. Aquest fet és contemplat com un símbol de l'ofrena que els religiosos i les religioses fan de llurs vides a Déu mitjançant els vots de pobresa, castedat i obediència i la vida en comú.

L'any 1997 Joan Pau II va estendre aquesta iniciativa a tota l'Església i va instituir la Jornada Mundial de la Vida Consagrada. Aquest dia els religiosos i religioses s'uneixen a la celebració de l'Eucaristia presidida pel bisbe, generalment a la Catedral. Així ho farem, si Déu vol, a la nostra diòcesi de Terrassa, en una celebració a la que hi convido especialment tots els monjos i monges, els religiosos i religioses de vida activa, els membres de societats de vida apostòlica i d'instituts seculars. Com que és un dia feiner, és oportú de celebrar aquesta Eucaristia a la tarda.

La cita bíblica escollida per a la convocatòria d'enguany és de l'Evangeli de Marc i diu: «Vine i segueix-me» (Mc 10,21) i el lema de la jornada diu: «Vida consagrada i nova evangelització». El lema expressa el sentit eclesial d'aquests germans i germanes en el Senyor que tan de bé fan a l'Església i al món. Tothom sap que l'evangelització és una de les preocupacions més grans de l'Església actual. El Papa insisteix especialment en aquest punt i per a l'assemblea ordinària del Sínode dels Bisbes que es reunirà el proper octubre a Roma ha proposat aquesta qüestió: «La nova evangelització per a la transmissió de la fe cristiana.»

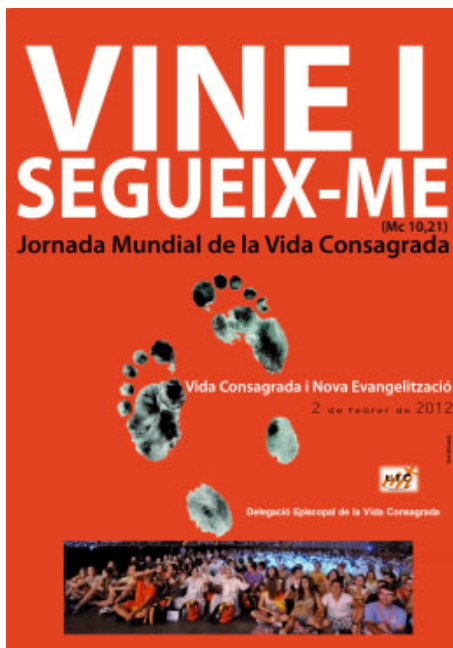
El Concili Vaticà II, del que estem celebrant el cinquantè aniversari de la seva inauguració pel beat Joan XXIII, el dia 11 d'octubre de 1962, tal com ho recordareu, dedicà un dels seus decrets a «l'adequada renovació de la vida religiosa» i el titulà amb les paraules llatines inicials del document: «*Perfectae caritatis*». El text es refereix a la «caritat perfecta que, per mitjà dels consells evangèlics, té el seu origen en l'ensenyament i en l'exemple del diví Mestre, i que apareix com un signe esplèndid del regne celestial».

Dir que la vida religiosa és un «signe esplèndid» ja equival a situar-la en el context de l'evangelització i de la crida a la fe. I a l'acabament del decret que he citat, el Concili manifesta que posa moltes esperances en la seva tasca tan fecunda, tant si és callada com pública. «Tots els religiosos —afegeix el Concili— han de propagar la bona notícia de Crist a tot el món amb la integritat de la seva fe, la seva caritat envers Déu i el proïsme, el seu amor a la creu i la seva esperança de la glòria futura» (PC 25).

D'una manera especial, en la visita pastoral que estic realitzant a la nostra diòcesi, sóc una vegada més testimoni directe de la gran tasca —amb freqüència callada— que duen a terme els nostres religiosos i religioses. A tots els reitero la invitació a l'Eucaristia del proper dijous i els expresso la meua gran estima envers la seva labor a la nostra diòcesi.

† **Josep Àngel Saiz Meneses**
Bisbe de Terrassa

Jornada Mundial de la Vida Consagrada

El proper dijous, dia 2 de febrer, festa de la Presentació del Senyor, és la Jornada Mundial de la Vida Consagrada. Recorda l'ofrena que els monjos i monges, els religiosos, les religioses i les persones de vida consagrada han fet d'ells mateixos a Déu amb la professió dels vots de pobresa, castedat i obediència. Valorem l'aportació a la vida de l'Església i a la proclamació de l'Evangeli que fan aquests germans i germanes nostres i preguem per ells. A la diòcesi de Terrassa hi ha 4 monestirs de monges i diverses comunitats pertanyents a 11 famílies religioses d'homes, 33 de femenines, 4 instituts seculars, 3 peculiars associacions i una de noves formes de vida consagrada. Aquell dia el Sr. Bisbe celebrarà la benedicció de les candeles i la Missa a les 8 del vespre a la Catedral.

GLOSSA

Gràcies, pares!

Un jove va adreçar una carta personalitzada als seus familiars més immediats el dia que va fer trenta anys: esposa, pares, germans i sogres. Als seus pares, entre altres coses, els deia: «Avui faig trenta anys, pares! Un bon moment per repassar la vida. Després d'una estona de pregària —ja sabeu que és on em trobo i on trobo Déu i el sento a prop—, he pensat que podia compartir els sentiments i les paraules amb les persones estimades. A vosaltres també us toca.»

«Vull començar demanant perdó per parlar poc, per compartir poc i algunes vegades, quan ho faig, respondre amb poc tacte... Amb el naixement del nostre fill, m'he adonat de moltes coses: de com m'ha canviat la vida, del goig de veure'l créixer, de les dificultats i sacrificis que comporta, tot i que res em fa dubtar de la meravellosa felicitat de ser pare. Com us he d'agradir la vostra dedicació a mi i als meus germans, i ara també al nostre fill! Sempre us agrairé l'esforç que feu per estar a prop nostre...»

«... Pare, m'agrada treballar amb tu i n'estic content, sobretot perquè m'has ensenyat a donar importància a la dimensió humana de la nostra feina. Tractem amb clients, tractem amb persones. En els treballadors que col·laboren amb nosaltres, hi has de veure persones. Ens hem de guanyar la vida, però hem de donar un bon servei.

Són frases teves. Gràcies pel teu mesatge!

«... Gràcies, pares, per la fe, per parlar-me de Jesús. Per ensenyar-me a pregar, per la pregària de la nit abans d'anar a dormir quan era petit, per la vostra pregària en els meus moments difícils; per portar-me a missa a la paròquia i per les explicacions que em fèieu quan us deia que m'avorria; pels anys a la catequesi i a l'escoltisme; per ensenyar-me a pensar en els altres i a compartir el que tinc; pel vostre testimoni de cada dia, per dir-me les coses com les veïeu encara que jo no ho acabés d'entendre, per escoltar-me i procurar comprendre'm, per més d'un "no" vostre que temps després vaig agrair... Gràcies, pares!»

La quotidianitat familiar contribueix a configurar una manera d'entendre la vida, de viure-la, de sentir-la. Els pares, amb les seves paraules i el seu fer, amb la seva dedicació i testimoni, esdevenen referents. Les Escriptures ens mostren sovint la importància de la benedicció dels pares als fills, i també la importància d'honorar els pares. Ho fem amb els actes, però també és important fer-ho amb les paraules, paraules que mostrin el seguiment del testimoni dels que ens estimen en el camí de construcció del Regne: «No canviis les fites antigues, les que van posar els teus pares» (Pr 22,28).

Enric Puig Jofra, SJ

Una sentència del beat Joan XXIII

Aquest any s'escau el cinquantè aniversari de l'obertura del Concili Vaticà II, acte celebrat al Vaticà el dia 11 d'octubre de 1962 i presidit pel Papa Joan XXIII. El proper 11 d'octubre començarà l'Any de la Fe convocat per Benet XVI.

«La gentilesa és la flor de la caritat. És important que en el tracte amb les persones ens deixem endur per la tendresa del cor i procedir com les hauria tractat el Crist. Ben segur que Jesús seria més indulgent que no pas nosaltres.»

Beat Joan XXIII

DIUMENGE IV DE DURANT L'ANY

► Lectura del llibre del Deuteronomi (Dt 18,15-20)

Moisés digué al poble: «El Senyor, el teu Déu, farà que s'aixequi d'enmig teu, d'entre els teus germans, un profeta com jo. Escolteu-lo. El dia que el poble s'havia reunit a la muntanya de l'Horeb, vas demanar al Senyor, el teu Déu, de no tornar a sentir la veu del Senyor, el teu Déu, i de no veure més aquelles flames, per por de morir. Llavors el Senyor em digué: "Han fet bé de demanar-ho. Jo faré que s'aixequi d'enmig dels seus germans un profeta com tu, li posaré als llavis les meves paraules i ell els dirà tot el que jo li ordenaré. I jo demanaré comptes als qui no escoltin les paraules que ell els dirà en nom meu. Però si un profeta s'atreveix a dir en nom meu alguna paraula que jo no li hauré ordenat, o bé parla en nom d'altres déus, morirà".»

► Salm responsorial (94)

R. *Tant de bo que avui sentíssi la veu del Senyor: «No enduriu els vostres cors.»*

Veniu, celebrem el Senyor amb crits de festa, / aclamem la Roca que ens salva; / presentem-nos davant seu a lloar-lo, / aclamem-lo amb els nostres cants. R.

Veniu, prosternem-nos i adorem-lo, / agenollem-nos davant del Senyor, que ens ha creat; / ell és el nostre Déu, / i nosaltres som el poble que ell pastura, / el ramat que ell mateix guia. R.

Tant de bo que avui sentíssi la seva veu: / «No enduriu els cors com a Meribà, / com el dia de Massà, en el desert, / quan van posar-me a prova els vostres pares, / i em temptaren, tot i haver vist les meves obres.» R.

► Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 7,32-35)

Germans, jo voldria que visquéssi sense neguit. El qui no és casat pot ocupar-se de les coses del Senyor i mirar de fer el que és agradable al Senyor, mentre que els casats s'han d'ocupar de coses del món i mirar d'agradar a la muller, i tenen el cor dividit. Igualment la noia o la dona no casada pot ocupar-se de les coses del Senyor i de ser santa de cos i d'esperit, mentre que les dones casades s'han d'ocupar de coses del món i mirar d'agradar al marit. Tot això ho dic pensant què és més avantatjós. No vull pas lligar-vos. Penso només que és cosa més digna, i que facilita de viure dedicat al Senyor sense tràfecs que ens distreguin.

► Evangeli segons sant Marc (Mc 1,21-28)

A Cafar-Naüm Jesús anà en dissabte a la sinagoga i ensenyava. La gent s'estranyava de la seva manera d'ensenyar, perquè no ho feia com els mestres de la llei, sinó amb autoritat. En aquella sinagoga hi havia un home posseït d'un esperit maligne que es posà a cridar: «Per què et fiques amb nosaltres, Jesús de Natzaret? Has vingut a destruir-nos? Ja sé prou qui ets: ets el Sant de Déu.» Però Jesús el reprengué i li digué: «Calla i surt d'aquest home.» Llavors l'esperit maligne sacsejà violentament el posseït, llançà un gran xiscle i en va sortir. Tots quedaren intrigats i es preguntaven entre ells: «Què vol dir això? Ensenya amb autoritat una doctrina nova; fins i tot mana als esperits malignes, i l'obeeixen.» I aviat la seva anomenada s'estengué per tota la regió de Galilea.

► Lectura del libro del Deuteronomio (Dt 18,15-20)

Moisés habló al pueblo, diciendo: «Un profeta, de entre los tuyos, de entre tus hermanos, como yo, te suscitará el Señor, tu Dios. A él lo escucharéis. Es lo que pediste al Señor, tu Dios, en el Horeb, el día de la asamblea: "No quiero volver a escuchar la voz del Señor, mi Dios, ni quiero ver más ese terrible incendio; no quiero morir." El Señor me respondió: "Tienen razón; suscitaré un profeta de entre sus hermanos, como tú. Pondré mis palabras en su boca, y les dirá lo que yo le mande. A quien no escuche las palabras que pronuncie en mi nombre, yo le pediré cuentas. Y el profeta que tenga la arrogancia de decir en mi nombre lo que yo no le haya mandado, o hable en nombre de dioses extranjeros, ese profeta morirá".»

► Salmo responsorial (94)

R. *Ojalá escuchéis hoy la voz del Señor: «No endurezcáis vuestro corazón.»*

Venid, aclamemos al Señor, / demos vítores a la Roca que nos salva; / entremos a su presencia dándole gracias, / aclamándolo con cantos. R.

Entrad, postrémonos por tierra, / bendiciendo al Señor, creador nuestro. / Porque él es nuestro Dios, / y nosotros su pueblo, / el rebaño que él guía. R.

Ojalá escuchéis hoy su voz: / «No endurezcáis el corazón como en Meribá, / como el día de Massá en el desierto; / cuando vuestros padres me pusieron a prueba / y me tentaron, aunque habían visto mis obras.» R.

► Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Co 7,32-35)

Hermanos: Quiero que os ahorréis preocupaciones: el soltero se preocupa de los asuntos del Señor, buscando contentar al Señor; en cambio, el casado se preocupa de los asuntos del mundo, buscando contentar a su mujer, y anda dividido. Lo mismo, la mujer sin marido y la soltera se preocupan de los asuntos del Señor, consagrándose a ellos en cuerpo y alma; en cambio, la casada se preocupa de los asuntos del mundo, buscando contentar a su marido. Os digo todo esto para vuestro bien, no para poner una trampa, sino para inducirlos a una cosa noble y al trato con el Señor sin preocupaciones.

► Evangelio según san Marcos (Mc 1,21-28)

En aquel tiempo, Jesús y sus discípulos entraron en Cafarnaún, y cuando el sábado siguiente fue a la sinagoga a enseñar, se quedaron asombrados de su doctrina, porque no enseñaba como los escribas, sino con autoridad. Estaba precisamente en la sinagoga un hombre que tenía un espíritu inmundo, y se puso a gritar: «¿Qué quieres de nosotros, Jesús Nazareno? ¿Has venido a acabar con nosotros? Sé quién eres: el Santo de Dios.» Jesús le increpó: «Cállate y sal de él.» El espíritu inmundo lo retorció y, dando un grito muy fuerte, salió. Todos se preguntaron estupefactos: «¿Qué es esto? Este enseñar con autoridad es nuevo. Hasta a los espíritus inmundos les manda y le obedecen». Su fama se extendió en seguida por todas partes, alcanzando la comarca entera de Galilea.

Jesús guareix un endimoniat. Pintura de Rafael, segons una còpia de Penni. Museu del Prado (Madrid)

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 4a setm.): 2Sa 15,13-14.30; 16, 5-13a / SI 3 / Mc 5,1-20 □ **dimarts**: 2Sa 18,9-10.14b.24-25a.30-19,3 / SI 85 / Mc 5, 21-43 ■ **dimecres**: 2Sa 24, 2.9-17 / SI 31 / Mc 6,1-6 □ **dijous**: MI 3,1-4 (o bé: He 2,14-18) / SI 23 / Lc 2,22-40 ■ **divendres**: Sir 47,2-13 / SI 17 / Mc 6,14-29 ■ **dissabte**: 1Re 3,4-13 / SI 118 / Mc 6,30-34 ■ **diumenge** vinent, V de durant l'any (lit. hores 1a setm.): Jb 7,1-4.6-7 / SI 146 / 1Co 9, 16-19.22-23 / Mc 1,29-39.

Marc enceta l'activitat de Jesús amb la visita a la sinagoga de Cafarnaüm i un exorcisme sobre un home posseït d'un esperit maligne.

L'escena subratlla al començament que Jesús ensenyava a la sinagoga i que ho feia amb autoritat. Tanmateix no es diu què ensenyava. Això passa sovint a Marc: s'esmenta l'activitat docent de Jesús, però no s'explicita la doctrina de Jesús. Ara bé, el lector acaba de llegir poc abans que Jesús proclamava: «la sobirania de Déu és a prop, canviu de manera de pensar i cregueu».

Malgrat que la narració de Marc presenta l'entorn de l'escena: la sinagoga, els deixebles que acompanyen

Jesús, l'endimoniat i la gent que escolta, tanmateix el relat se centra en dos personatges: Jesús i l'esperit maligne. Un esperit maligne que, sorprendentment, parla en plural: «per què et fiques amb nosaltres? has vingut a destruir-nos? L'esperit maligne són molts» (cf. Mc 5,9). Més encara, un esperit maligne que, en afirmar que coneix la identitat de Jesús, vol situar-se per damunt de Jesús, vol dominar-lo. L'escena és una confrontació entre l'esperit maligne i Jesús. La reacció de Jesús («el més fort», Mc 1,7 i 3,27) és contundent: «calla i surt». Aquest esquema es repeteix en altres indrets (cf. 5,1-20).

L'escena es tanca amb una nova referència a l'autoritat de Jesús. Amb

això, el tema de l'autoritat de Jesús embolcalla tot el relat. També l'exorcisme és part d'aquesta sobirania de Jesús.

L'autoritat de la paraula de Jesús es fa palesa mitjançant actuacions plenes de poder. En aquest sentit estem davant d'un relat paradigmàtic: l'ensenyament de Jesús, en Marc, es dona sobretot mitjançant les seves actuacions taumatúrgiques. Els exorcismes en són un aspecte important (1,21-28; 1,32.34; 5,1-20; 9, 14-29). No n'hi ha prou amb ensenyar de paraula, cal fer el bé, cal mostrar amb accions la proximitat del Regne. És l'estil de Jesús que hem de fer nostre.

COMENTARI

Ensenyar i guarir

JESÚS DE NATZARET, PER BENET XVI

5. La fe és alliberament davant les forces del mal

Com que el món és dominat per les forces del mal, la predicació dels apòstols també ha de combatre aquestes forces. «En el seu seguiment de Jesús, el missatger exorcitza el món per fundar una nova forma de vida en l'Esperit Sant, que guareix de la possessió diabòlica» (Pesch). Com ho va senyalar sobretot Henri de Lubac, el món antic va experimentar la irrupció de la fe cristiana com alliberament de la por diabòlica que dominava llavors, malgrat un ambient d'escepticisme i d'il·lustració.

I avui passa el mateix per tot arreu on el cristianisme desfà les antigues religions tribals i assumeix les coses positives que tenien. Sant Pau mostra (1Co 8,4ss) que només la fe en un sol Déu i en el seu poder sobre el món allibera i «racionalitza» de debò el món. Quan Déu desapareix, només aparentment el món es torna més racional.

«Exhorcitzar», posar a la llum de la raó el món, que procedeix de la raó eterna creadora i de la seva bondat salvadora, un món que mostra l'empremta d'aquesta raó: aquesta és la tasca permanent i central del missatger de Jesucrist.

En el nostre món el cristià es veu amenaçat per una atmosfera anònima, «esperits de malícia en el aire» (Ef 6,10-12), que fan creure que la fe és ridícula i absurda. Tot fa semblar que l'home en particular i els pobles sencers es troben lliurats sense esperança a la influència d'aquests poders. El cristià sap que amb les seves forces no seria capaç de superar l'amenaça. Però també sap que, en la fe i en la comunió amb l'únic veritable Senyor del món, ha rebut el do de l'armadura de Déu, que, en la comunitat de tot el cos de Crist, pot fer front a aquests poders, tot sabent que el Senyor ens torna amb la fe l'aire pur, l'alè de l'Esperit Sant que, només ell, és capaç de guarir el món.

Joseph Ratzinger-Benet XVI
(Jesús de Natzaret, 1a part, Ed. Claret)

EL CRISTIANISME ARA I AQUÍ

És un infantilisme?

Un dels pensadors que m'ha interessat més per aprofundir en la noció d'infantesa és el filòsof alemany Peter Wust. A través de la seva obra mostra com el cristianisme no és una opció infantil, sinó una opció que pretén descobrir, en tot ésser humà, l'infant que porta dins. No associa la infància a la immaduresa, sinó a l'obertura, a l'admiració, al desig de conèixer, a l'alegria, a la innocència i a la seguretat.

Cal ser molt prudents i corregir totes les projeccions humanes que posem en Déu, en imaginar-lo com un pare. El Déu de Jesús no és el pare que té en la ment Sigmund Freud, ni la imatge fixada en l'ànima de Franz Kafka. El pare despot del qual ens hem d'alliberar és una imatge que sovint ha estat traslladada a Déu. Amb raó és refusada. El Déu Pare ens crida a la llibertat, és aquella figura que ens provoca perquè siguem nosaltres mateixos, perquè construïm, amb responsabilitat, el futur i que l'edificació amb nosaltres.

Es tracta, al capdavant, de pensar la figura del Pare segons la imatge que ofereix la paràbola del fill pròdig. És respectuós amb la llibertat del fill petit fins a sofrir d'amor; és ple d'esperança en el seu retorn, sense tanmateix haver-ne impedit mai les decisions, està disposat al perdó i a la vida nova, sense recriminacions o retrets.

Comparteixo el criteri de Martin Buber quan afirma que la paraula *Déu* és la més exposada de totes les paraules i que ha estat embrutida, empastifada i manipulada en diverses èpoques i circumstàncies. Fins i tot se l'ha emprada per justificar actes bàrbars i cruels. En dir que és Pare, tota cautela és poca; perquè hi ha, fàcilment, projeccions biogràfiques en aquesta visió que poden tenir conseqüències fatals a l'hora de relacionar-se amb Déu.

Sempre m'ha interessat llegir i rellegir els mestres de la sospita; n'és una prova una monografia que porta, precisament, aquest títol: *Els mestres de la sospita. Marx, Nietzsche, Freud* (Barcelona, Fragmenta Editorial, 2007). M'ha semblat que han contribuït, decisivament, a purgar el concepte infantil de Déu.

Francesc Torralba
Jesucrist 2.0, Ed. Pòrtic (Grup 62)

SANTORAL

29. ✠ Diumenge IV de durant l'any. Sant Pere Nolasc (s. XIII), rel. barceloní, fund. mercedaris (OdeM); sant Valeri o Valer, bisbe de Saragossa i mr. (s. IV), venerat a Roda d'Isàvena; beat Manuel Domingo i Sol (Tortosa 1836-1909), prev., fund. dels Operaris diocesans (OD); sant Sulpici Sever, bisbe; sant Julià, bisbe de Toledo; beata Arcàngela Giralani, vg. carmelitana.

30. Dilluns. Santa Martina, vg. i mr.; sant Adelm (Lesmes), bisbe de Burgos (benedictí, s. XI); santa Jacinta de Mariscotti, vg. terciària franciscana; sant Mucià-Maria Wiaux, rel. La Salle.

31. Dimarts. Sant Joan Bosco (1815-1888), prev. de Torí, fund. congregacions salesianes (SDB), patró del cinema; santa Marcel·la, viuda.

1. Dimecres. Sant Cecili, bisbe de Granada i mr.; sant Brígida d'Escòcia, vg.; beates Maria-Anna Vaillot i Otilia Baumgarten, rel. paüles.

2. Dijous. Presentació del Senyor, antigament Purificació de Maria, i popularment la Candelera (pel ritu de la llum). Mare de Déu patrona dels cerers

i dels electricistes; altres advocacions marianes: Candela (Valls), Candelaria (Tenerife), Ajuda (Barcelona), Calle (Palència)...; sant Corneli, bisbe.

3. Divendres. Sant Blai, bisbe de Sebaste (Armènia) i mr. (s. IV), invocat pel mal de coll; sant Anscari (Òscar), bisbe d'Hamburg (†865), originari de les Gàl·lies i evangelitzador d'Escandinàvia; santa Claudina Thévenet, vg. fund. rel. Jesús-Maria (RJM); sant Francesc Blanco i companys, mrs. al Japó; beat Esteve Bellesini, prev. agustiniana; beat Joaquim de Siena, rel. servita.

4. Dissabte. Sant Andreu Corsini (†1373), bisbe (carmelità); sant Joan de Brito, prev., i beats Rodolf Acquaviva, prev., i companys, Francesc Pacheco, Carles Spínola, preveres, i companys, Jaume Berthieu, prev., i Lleó-Ignasi Magin, prev., i companys, jesuïtes, mrs.; sant Gilbert (1083-1189), monjo anglès i fund.; santa Joana de Valois (†1505), princesa francesa i fund.; santa Caterina de Ricci, vg. dominicana; sant Josep de Leonessa, prev. caputxí.

INTENCIONS DEL SANT PARE (febrer)

General: Que tots els pobles tinguin ple accés a l'aigua i als recursos necessaris per al seu sosteniment quotidià.

Missionera: Que el Senyor sostingui l'esforç dels treballadors de la salut en el seu servei als malalts i a la gent gran de les regions més pobres.

ENTREVISTA

▶ TOMÀS MOLINA

Aportar solucions i estimar

«**H**em d'estar atents al que passa al nostre costat i que ens interpel·li; no pot ser que visquem despreocupats del nostre entorn. Jutgem la nostra capacitat de comprometre'ns i de com podem ajudar, i, si podem, fem-ho. Actuem. No val queixar-se, cal aportar solucions». Aquesta filosofia que en Tomàs Molina, casat i pare de tres fills, va aprendre a l'hora 3, intenta aplicar-la a casa, a la feina i a la seva vida diària. En Tomàs és cap de Meteorologia de TVC i president del Consell Català de Comunicació Científica.

Per què creu en Déu?

Creure en Déu és per a mi com estimar. Per a mi no hi ha un motiu concret pel que s'estimi una persona, i al mateix temps n'hi ha tants que costaria poder-los enumerar. Amb la fe em passa una cosa similar. Creure en Déu és un fet, una cosa que em passa, i que estic content que sigui així, perquè, tal com em passa amb la meva dona o els fills, ja no concepco la vida d'una altra manera. Podríem dir que és un do, una sort, un privilegi...? No ho sé, però és una realitat que m'acompanya i que m'ha fet com sóc.

Un científic ho té més fàcil o més difícil per raonar l'existència de Déu?

Jo no dono moltes voltes a les coses. Sí que sóc triplement curiós i desconfiat —pel meu nom, per científic i per periodista. Tot i això, no em sembla que a un científic li hagi de costar més que a un altre creure en Déu. Com que el coneixement cada dia és més ampli, la ciència pot explicar cada vegada més misteris, però no crec que arribi mai a descobrir el veritable Sagrament de la vida, o del bé, de la transcendència o de l'amor. El fet que fa que vulguem ser millors cada dia, que tinguem caritat, que sentim la nostra ànima, queden en una esfera que difícilment la ciència podrà explicar mai, i potser tampoc no cal.

Els comunicadors cristians tenen una certa por a l'hora de manifestar la seva fe?

En el món del periodisme, i en el meu en particular, has de tenir molta cura a mantenir un cert grau d'asèpsia de creences i de pensaments. No sé si és bo o dolent, però el nostre país és com és. Socialment, estem amagant la nostra tradició; i fins i tot diria que estem fent deixadesa de la tradició que ens van transmetre els nostres pares i avis. Traspassem als nostres fills les creences i les maneres de ser que ens van ensenyar a casa? Els periodistes, no; però la societat tampoc. Alguna cosa hem de recuperar a casa perquè ens permeti beneir la taula sense vergonya, posar un Sant Crist a la paret, i un *Déu vos guard* a la porta!

Òscar Bardaji i Martin

CULTURA DE LA COMPASIÓN

La presencia de Dios en los más vulnerables

Heme aquí en Kenia (mayo del 2008).

Soy un peregrino. Todos somos peregrinos. Mi vida ha sido una peregrinación y pronto llegaré al umbral de mis 80 años. Esto me motiva. ¿Qué voy a descubrir al cruzar este umbral?

Espero y oro para que, cuando llegue el tiempo de la debilidad para mí, pueda reír, alegrarme y ser feliz con lo que se me dé...

Al acercarme al final de este período de mi vida, lo vivo como un tiempo apacible. En el futuro viajaré menos y ya no visitaré a las comunidades (de El Arca y de Fe y Luz).

Mi sueño ahora es vivir en mi comunidad, en mi hogar, y llevar una vida sencilla en Trosly. Trataré de vivir lo que he dicho durante tantos años, con la esperanza de ser un apoyo y no una carga para mi comunidad, tratando de profundizar mi relación con Jesús y con mis hermanos y hermanas. Mientras pueda, continuaré dando retiros en La Ferme, el pequeño centro espiritual en el corazón de El Arca. Mi alegría es anunciar a Jesús y el amor de Dios, anunciar la presencia de Dios en aquellos que son los más vulnerables y anunciar también la humildad y la vulnerabilidad de Dios.

Así pues, soy un peregrino deseoso de vivir bien la última etapa de mi vida, no como una pérdida de actividad, sino como el descubrimiento de una nueva forma de vivir. También me doy cuenta de que El Arca y todas nuestras comunidades son como peregrinos. Los peregrinos se dirigen hacia un lugar santo y sus corazones quieren ser santificados. Una peregrinación está llena de imprevistos. La única seguridad que tienen los peregrinos es saber adónde van: el lugar santo...

Jean Vanier
(Escritos esenciales, Ed. Sal Terrae)

VIDA DIOCESANA

▶ ACTIVITATS DEL SR. BISBE

Aquest dissabte dia 28. Visita Pastoral a la parròquia de la Sagrada Família de Terrassa.

Aquest diumenge dia 29, a les 11.30 h. Celebra la Missa Estacional a la parròquia de Sant Pau de Terrassa, iniciant la Visita Pastoral a aquella parròquia.

A les 17 h. Presideix la trobada de religiosos i religioses de la diòcesi al Casal Borja de Sant Cugat del Vallès.

Dilluns dia 30, a les 11 h. Presideix la reunió de formació de preveres joves a la Cúria diocesana.

A la tarda. Visita Pastoral a la parròquia de Sant Pau de Terrassa.

Dimarts dia 31 i dimecres dia 1. Participa en la reunió dels bisbes de la Conferència Episcopal Tarraconense a Tiana.

Dijous dia 2, a la tarda. Visita Pastoral a la parròquia de Sant Pau de Terrassa.

A les 20 h. Celebra la Missa de la Presentació del Senyor a la Catedral amb participació dels religiosos i religioses de la diòcesi en la Jornada de la Vida Consagrada.

Divendres dia 3, a la tarda. Visita Pastoral a la parròquia de Sant Pau de Terrassa.

Dissabte dia 4, a les 10.30 h. Pronuncia una conferència als candidats al diaconat permanent de la Província Eclesiàstica de Barcelona, a Barcelona.

A la tarda. Visita Pastoral a la parròquia de Sant Pau de Terrassa.

Diumenge dia 5, a les 11 h. Presideix la Missa Estacional a la parròquia de Maria Auxiliadora de Terrassa, en l'inici de la Visita Pastoral a aquella parròquia.

▶ NOTÍCIES

El Sr. Bisbe rep els Reis Mags a la Fundació Busquets de Terrassa. El dia 5 de gener al vespre, Mons. Josep Àngel Saiz Meneses, bisbe de Terrassa, va rebre els Reis Mags a la Fundació Busquets, entitat benèfica i

Exercicis espirituals per a preveres. Dirigits per Mons. Jaume Traserra i Cunillera, bisbe emèrit de Solsona. Del dilluns dia 27 de febrer (matí) al divendres dia 2 de març (dinar). Lloc: Casa de la Mare de Déu de Montserrat, Caldes de Montbui. Inscripcions al Bisbat de Terrassa (tel. 937 337 120).

assistencial vinculada a l'Església que acull infants. Una comunitat de Filles de la Caritat atén els infants i les altres obres de la institució. El Sr. Bisbe va estar acompanyat pel Sr. Miquel Font, president de l'entitat i per Mn. Fidel Catalán, vicepresident.

Recollida de joguines. La Comissió de Joguines de la parròquia de la Puríssima de Sabadell ha lliurat 1.400 joguines —noves i d'altres reciclades— a la Creu Roja i ha fet una gran quantitat de lots per a famílies molt necessitades. Això ha estat possible gràcies a la col·laboració de veïns, parroquians, comerços, empreses i una entitat bancària que la comissió agraeix sincerament.

Curs sobre el voluntariat de Càritas. Durant el mes de gener de 2012 a l'església de Sant Francesc d'Assís

de Bellavista (Les Franqueses del Vallès) s'ha realitzat el primer curs de voluntaris de Càritas amb la finalitat de poder obrir Càritas a Bellavista —al local parroquial— el mes de febrer. El curs s'ha fet amb la col·laboració de Càritas i ha constatat de sis sessions de tarda —de dues hores de durada cadascuna— oferint una formació bàsica sobre el voluntari de Càritas.

En la pau de Crist. El P. Josep Oriol Cardús i Almeda de la Companyia de Jesús morí en la pau del Senyor a Sant Cugat del Vallès, el 3 de gener de 2012, als 97 anys d'edat, 81 de vida religiosa i 64 de sacerdoci. Va ser director de l'Observatori de l'Ebre (1971-1985). Les exèquies es van celebrar el dijous dia 5 de gener al Centre Borja de Sant Cugat del Vallès.

▶ AGENDA

VII Jornada diocesana de la Pastoral de la Salut. Amb el lema: *La força guaridora de la fe. «Aixeca't, ves; la teva fe t'ha salvat (Lc 17,19)»*. Dissabte dia 11 de febrer (de 9.30 a 13.15 h). Lloc: Auditori del Consorci Hospitalari del Parc Taulí a Sabadell. Intervenien: Mons. Salvador Cristau i Coll, Mons. Sebastià Taltavull i Anglada, Mn. Alfons Gea Romero, la Sra. Maria Morera Morera, la Sra. Isabel Tambascio Cifuentes i el Dr. J. Masegú Porta. Informació: Delegació de Pastoral de la Salut, c/ Vinyals 47, 08221 Terrassa, delegacionsalut@bisbatdeterrassa.org, tel. 626 425 976.

Pis d'acollida per a presos «Refer-vida». Mn. Joan d'Arquer, prevere del bisbat de Terrassa, capellà del centre penitenciari Quatre Camins a la Roca del Vallès i impulsor de l'empresa laboral Camins s.l., que viu en un pis d'acollida per a presos, en farà una presentació junt amb els altres tres capellans de la Província Eclesiàstica que tenen recursos semblants. Aquest dissabte dia 28 de gener, a les 9.30 h, al Seminari Conciliar de Barcelona.

Pregària familiar. Iniciativa adreçada a les famílies amb infants de 0 a 7 anys (abans de la catequesi de la Comunió). A la parròquia de la Puríssima de Sabadell. Va començar el dia 21 de gener. Les properes pregàries del curs es faran els dissabtes 18 de febrer, 17 de març, 21 d'abril i 19 de maig a les 5.30 de la tarda.

Pastoral del Sord (Barcelona). Diumenge dia 5 de febrer, a les 11.45 h, a la parròquia del Cor de Maria de Barcelona: Missa (interpretada en llengua de signes) en record del venerable P. Jaume Clotet, autor de llibres sobre el món del sord i d'un petit diccionari de llengua de signes. A les 13 h, acte d'homenatge al monument de fra Pedro Ponce de León, organitzat pel Casal de Sords de Barcelona. Informació: Mn. Xavier Pagès, tel. 619 672 691.

REMAD MAR ADENTRO

La gran labor de los religiosos

El próximo jueves, 2 de febrero, se celebra la fiesta de la Presentación del Señor al Templo. Hace años, desde los tiempos del papa Pablo VI, se organizaba en Roma una celebración especial para los religiosos y religiosas, con ocasión de esta fiesta, dando gracias a Dios por el don que es, para la Iglesia y para el mundo, la vida consagrada a Dios en las órdenes y congregaciones religiosas. En esta fiesta recordamos que, de manos de María y de José, se cumplió la presentación y la ofrenda de Jesús al templo de Jerusalén. Este hecho es contemplado como un símbolo de la ofrenda que los religiosos y religiosas hacen de sus vidas a Dios mediante los votos de pobreza, castidad y obediencia y la vida en común.

El año 1997, Juan Pablo II extendió esta iniciativa a toda la Iglesia e instituyó la Jornada Mundial de la Vida Consagrada. En ese día, los religiosos y religiosas suelen unirse a la celebración de la Eucaristía presidida por el obispo, generalmente en la Catedral. Así lo haremos, Dios mediante, en nuestra diócesis de Terrassa, en una celebración a la que invito especialmente a todos los monjes y monjas, a los religiosos y religiosas de vida activa y a los miembros de sociedades de

vida apostólica y de institutos seculares. Por ser un día laborable, es oportuno celebrar esta Eucaristía por la tarde.

La cita bíblica escogida para la convocatoria de este año está tomada del Evangelio de Marcos y dice: «Ven y sígueme» (Mc 10,21) y el lema de la jornada dice: «Vida consagrada y nueva evangelización». Este lema expresa el sentido eclesial de estos hermanos y hermanas en el Señor que tanto bien hacen a la Iglesia y al mundo. Es sabido que la evangelización es una de las preocupaciones mayores de la Iglesia actual. El Papa viene insistiendo especialmente en este punto y para la asamblea ordinaria del Sínodo de los Obispos que se reunirá el próximo octubre en Roma ha propuesto esta cuestión: «La nueva evangelización para la transmisión de la fe cristiana.»

El Concilio Vaticano II, del que estamos celebrando el quincuagésimo aniversario de su inauguración por el beato Juan XXIII, el 11 de octubre de 1962, como se recordará, dedicó uno de sus decretos a la «adecuada renovación de la vida religiosa» y lo tituló con las palabras latinas iniciales del documento: «*Perfectae caritatis*». El texto alude a la «caridad perfecta que, a través

de los consejos evangélicos, tiene su origen en la enseñanza y en el ejemplo del divino Maestro, y que aparece como un signo espléndido del reino celestial».

Decir que la vida religiosa es un «signo espléndido» equivale ya a situarla en el contexto de la evangelización y de la llamada a la fe. Y al final del decreto que he citado, el Concilio manifiesta su gran aprecio por este tipo de vida, cuyo modelo es el propio Cristo y manifiesta que pone grandes esperanzas en su labor tan fecunda, tanto llamada como pública. «Todos los religiosos —añade el Concilio— han de propagar la buena noticia de Cristo en todo el mundo con la entereza de su fe, su caridad hacia Dios y el prójimo, su amor a la cruz y su esperanza de la gloria futura» (PC 25).

Especialmente en la visita pastoral que estoy realizando en nuestra diócesis, soy nuevamente testigo directo de la gran labor —con frecuencia llamada— que llevan a cabo nuestros religiosos y religiosas. A todos les reitero la invitación a la Eucaristía del próximo jueves y les expreso mi gran estima hacia su labor en nuestra diócesis.

† **Josep Àngel Saiz Meneses**
Obispo de Terrassa